

Arrest

nr. 78 646 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die loco advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 15 juli 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 30 november 2011 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen. Deze zijn als volgt gemotiveerd:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. Sinds 1984 werkte u in Tsjetsjenië bij de politie. Bij het uitbreken van de eerste Tsjetsjeense oorlog was u adjunct-hoofd van de zesde afdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Tijdens deze oorlog was u een onafhankelijkheidsstrijder. Na de oorlog nam u uw functie bij de zesde afdeling terug op en werd uiteindelijk hoofd van deze afdeling. Van president Dudayev ontving u de graad van generaal. Begin 1999 stapte u over naar het Bestuur van Recherche van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Bij het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog, in 1999, nam u deel aan de verdediging van Grozny. Bij de inname van de stad trok u samen met de rebellen mee naar de bergen. Daar leidde u een groep strijders. Eind 2003, begin 2004 kon u maar nipt ontsnappen bij een inval in uw huis door de ORB. Hierop besloot u zich aan te geven en amnestie te vragen. Dit werd u ook toegekend na een officieel onderzoek. Na uw amnestie begon u terug bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken te werken, meer bepaald bij de speciale eenheid (spetsnaz) PPSM-2. In 2007 ontving u een aantal dreig telefoons; indien u uw werk niet zou opgeven, zou u vermoord worden. In het voorjaar van 2008 stapte u van PPSM-2 over naar de Recherche, waar u afdelingshoofd werd en zich bezig hield met de bestrijding van banditisme en terrorisme. Op 18 juni 2008 werd u niet ver van uw woning neergeschoten door strijders. In 2009 kwamen personen bij uw echtgenote langs die wilden weten hoe u eruit zag. Begin 2010 stapte u opnieuw over naar PPSM-2 en nam er uw vroegere functie terug op. Op 10 april 2010 werd u thuis opgepakt door de ORB. U werd gedurende twee maanden en tien dagen vastgehouden op hun basis in Petropavlovskoje, buiten Grozny. Op 20 juni 2010 ontsnapte u zelf van deze basis en u dook onder in een buitenverblijf dat uw broer voor u had geregeld. U nam geen contact op met uw vrouw en kinderen. Op 25 juni 2010 vielen gemaskerde militairen uw woning binnen op zoek naar u. Ook op 7 juli 2010 vielen militairen uw woning binnen voor een huiszoeking. Deze militairen zochten u nog steeds. Uw vrouw en kinderen werden naar buiten gebracht en uw woning werd in brand gestoken. Nadien werden uw vrouw en kinderen door familieleden naar uw schoonzus in Bratskoje gebracht. Daar haalde u hen op op 10 juli 2010. Die dag verlieten jullie Tsjetsjenië en reisden jullie naar Europa. Jullie kwamen op 15 juli 2010 in België toe waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet na uw arrestaties op 10 april 2010 door medewerkers van ORB-2. U werd gedurende twee maanden en 10 dagen vastgehouden en ondervraagd over uw contacten met rebellen en de problemen die u voordien met hen had gehad. Uw woning werd op 7 juli 2010 in brand gestoken toen militairen u zochten (CGVS I d.d.04/04/2011 p.6, 12, 13; CGVS II d.d.08/06/2011 p.3, 13, 14). U hebt eveneens schrik voor represailles van de rebellen. (CGVS II, p.13; CGVS III d.d.17/11/2011, p.19) Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds begin 2004 – ongeveer twee maanden nadat u amnestie verleend was – tot het voorjaar van 2008 – toen u neergeschoten werd in juni 2008 zou u al bij de recherche gewerkt hebben – en opnieuw sinds begin 2010 bij de veiligheidsdienst PPSM-2 (spetsnaz) gewerkt hebt. (CGVS III, p.11, 16) U verklaarde er als adjunct-hoofd van de afdeling ITO gewerkt te hebben en bij uw vertrek de rang van majoor te hebben gehad. (CGVS III, p.9) Stukken 4 tot en met 7 uit het administratief dossier (groene map) staven alvast uw eerste periode bij PPSM-2. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat PPSM-2 onder de directe controle van president Kadyrov staat en voor een zeer groot deel samengesteld is uit voormalige rebellen die voor hun veiligheid onder de persoonlijke garantie van Ramzan Kadyrov staan. Hij staat er persoonlijk voor garant dat zij niet vervolgd worden voor hun activiteiten als rebellen. Dit maakt dat de manschappen van deze eenheden direct afhankelijk zijn van Ramzan Kadyrov en dan ook in de eerste plaats zijn gezag erkennen. Gelet op voorgaande

informatie en gelet op het feit dat u in 2004 na een officieel onderzoek door de veiligheidsdiensten amnestie verleend werd; dat u enkele maanden erna begon te werken bij deze veiligheidsdienst die zeer dicht bij Ramzan Kadyrov staat; dat u er ruim vier jaar werkte en in 2010 nog terug kon komen naar uw oude functie; dat u er een leidinggevende functie had; dat u er de rang van majoor behaalde; en dat u meermaals onderscheidingen ontving, kunnen uw verklaringen als zou u plotseling in 2010 zonder duidelijk aanwijsbare reden gevisieerd zijn door ORB-2 (CGVS II, p.15, 16) niet als aannemelijk beschouwd worden. Hierbij dient nog te worden gewezen op uw verklaring dat Ramzan Kadyrov ook bij ORB-2, een federale dienst, 'zijn mensen' heeft geplaatst. (CGVS III, p.19) Wat betreft de vervolging door de ORB-2 werd na grondig onderzoek van uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal bovendien een inconsistentie vastgesteld. Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u met betrekking tot uw detentie door ORB-2 in april 2010 dat u voordien nooit gemerkt had dat u door hen gevisieerd werd en dat u nooit met hen in contact gekomen was. Echter, tijdens uw derde gehoor verklaarde u dan weer dat medewerkers van deze dienst u enkele maanden nadat u amnestie had gekregen geprobeerd hadden om u thuis te arresteren. U kon hen met uw wapen tegenhouden en hen met uw attest van amnestie overtuigen om u niet mee te nemen. (CGVS III, p.17-18) Dat u een dergelijk incident, bovendien een eerste aanwijzing dat ORB-2 u nog viseerde na uw amnestie, niet zou vermelden tijdens het tweede gehoor, is niet aannemelijk te noemen. Gelet op het feit dat dit raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de vervolging door ORB-2 en eventuele aanwijzingen hiervan voorafgaand aan uw vermeende arrestatie in 2010, ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid ervan. Daarenboven dient opgemerkt dat u van de enige documenten waarvan u melding maakte en die 2 verband houden met uw vervolging door ORB-2, met name twee convocaties van ORB-2 op uw naam en deze van uw broer (CGVS I, p.4), tot op heden noch (fax)kopieën, noch de originelen hebt voorgelegd. Tijdens dit gehoor werd u gevraagd om deze alsnog voor te leggen. Bij het tweede gehoor verklaarde u dat u contact had opgenomen maar dat de convocaties nog niet aangekomen waren. (CGVS II, p.2) Tijdens het derde gehoor verklaarde u dan weer dat de convocaties waarschijnlijk werden weggegooid door uw moeder of broer. (CGVS III, p.18) Gelet op het feit dat deze documenten de enige zijn die uw vervolging door de ORB-2 mogelijk konden staven, is deze uitleg geenszins afdoende voor het niet kunnen voorleggen ervan. Immers, van een man met uw profiel en werkervaring mag verwacht worden dat hij het belang van mogelijke bewijsstukken kent en alle stappen zou ondernemen opdat zij niet vernietigd of weggegooid zouden worden. Bovendien had men u bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds gewezen op het belang van documenten (CGVS I, p.6) – getuige hiervan de documenten die u erna liet opsturen vanuit Tsjetsjenië en die u neerlegde tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS I, p.2, 6) – en had u rechtstreeks en persoonlijk contact met uw moeder (CGVS I, p.4) zodat u haar op het belang van deze convocaties kon wijzen. Dat in deze situatie dergelijke belangrijke stukken weggegooid zouden zijn, is niet geloofwaardig te noemen. De vaststelling dat u deze convocaties niet neerlegt, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wat betreft de brandstichting in uw huis door ORB-2, dient vastgesteld te worden dat u ook hiervan geen begin van bewijs neerlegt, hoewel er een interventie van de brandweer was. (CGVS I echtgenote, p.4) Er mag in dat geval redelijkerwijze verwacht worden dat een dergelijk bewijs aangebracht wordt. De afwezigheid van enig bewijs ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw relaas. Cedoca, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, heeft geprobeerd om dit incident te verifiëren, maar vond hierover geen informatie terug. Voorts dient op basis van uw verklaringen besloten te worden dat u, na uw aankomst in België ruim onvoldoende pogingen hebt ondernomen om te weten te komen waarom u plots in april 2010 werd gevisieerd door ORB-2. U zou dit via uw kennis U. (...) hebben geprobeerd, maar hij zou zelf niet veel geweten hebben. Echter, u hebt hem, bovendien de enige persoon die u gecontacteerd hebt, niet eens gevraagd of hij hier verder navraag naar kon doen. Ter verklaring stelde u dat hij "het niet kan weten". (CGVS II, p.14) Dit kan bezwaarlijk als afdoende reden beschouwd worden om niet eens te vragen of hij verder navraag kon doen. Daarnaast zou u geen contact willen opnemen met andere personen omdat men anders te weten zou kunnen komen waar u bent, en omdat andere mensen in uw plaats problemen zouden kunnen krijgen. (CGVS II, p.14) Ook deze verklaring kan niet volstaan. Gelet op het feit dat u jarenlang als politieofficier gewerkt hebt bij verschillende diensten, kan aangenomen worden dat u op de hoogte bent van manieren van communicatie waarbij u uw huidige verblijfplaats niet prijs zou geven. Bovendien hebt u vanuit België zelfs nog telefonisch contact met uw moeder. (CGVS I, p.3) Dat u andere personen niet in gevaar zou willen brengen, kan evenmin als afdoende verklaring beschouwd worden om niet eens pogingen te ondernemen om bijvoorbeeld kennissen binnen de MVD te vragen of zij meer weten over uw problemen, net zoals u bij U. (...) had gedaan. Dat u niet officieel aangehouden werd en daarom niemand iets kan weten (CGVS II, p.15), is een loutere veronderstelling van uwentwege die, gelet op uw specifieke situatie – een gedecoreerd politieofficier met een lange staat van dienst en een bevelvoerende functie – geenszins zonder meer kan worden aangenomen. Dit gebrek aan pogingen om zich verder te informeren aangaande de problemen die hebben geleid tot uw vertrek, valt niet te rijmen

met een gegronde vrees voor vervolging. Gelet op bovenstaande vaststellingen, dient te worden besloten dat u de door u verklaarde problemen met ORB-2 niet aannemelijk maakt. Wat betreft uw vrees voor represailles door de rebellen - die gebaseerd is op de dreigtelefoons in 2007, een aanslag op uw leven in 2008 en de bezoeken aan uw vrouw in 2009 - dient vooreerst opgemerkt te worden dat u zelf aangaf dat u indien u geen problemen met de autoriteiten zou hebben gekend – problemen die door mij niet aannemelijk worden geacht – zou kunnen rekenen op bescherming van uw collega's bij de politiediensten. Bovendien dient te worden aangenomen dat u in staat bent om elders in de Russische Federatie een veilig verblijfsalternatief te vinden. Hierbij dient te worden gewezen op uw beroep als politieofficier, op het feit dat uw broer reeds lange tijd in Moskou woont, bovendien onder een andere naam omwille van uw problemen ten tijde van de amnestie (CGVS I, p.4; CGVS II, p.13), en op het feit dat u een kennis hebt die lid is van de Doema (CGVS III, p.3). Bovendien verklaarde u zelf dat u elders in Rusland zou kunnen wonen als de rebellen u er niet zouden kunnen vinden. (CGVS III, p.19) Dit laatste achtte u evenwel onmogelijk. U stelde dat het voor hen niet moeilijk is om iemand te vinden in Rusland. Gevraagd hoe zij dit zouden doen, verklaarde u niet te weten hoe mensen gevonden worden. U verwees louter naar de moorden van enkele personen met een hoog profiel, Budanov, Yamadayev en Baysarov. Gelet op het feit dat u een politieofficier was bij PPSM-2 en de recherche, afdeling banditisme en terrorisme, mag verwacht worden dat u toch enige uitleg zou kunnen verschaffen hierover. Bijgevolg kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense rebellen worden vastgesteld. Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat uw verklaringen omtrent uw de door jullie gevolgde reisweg naar België en de voor jullie gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat jullie van Mosdok met één minibus naar België zijn gereisd. U bleek, buiten Rostov, niet te weten via welke plaatsen in Rusland jullie reisden, noch via welke landen u naar België reisde, noch via welke grens u de Europese Unie binnenkwam. (CGVS II, p. 4-5) Van een persoon met uw professionele achtergrond, is een dergelijke gebrek aan kennis van de reisweg niet aannemelijk te noemen. Jullie zouden onderweg een grenscontrole gepasseerd zijn. U stelde dat u enkel uw rijbewijs en de geboorteaktes van de kinderen bij had. Deze documenten volstaan voor een Russisch staatsburger geenszins om op legale wijze het grondgebied van de Europese Unie te betreden. U wist daarnaast niet welke reisdocumenten er voor u en uw gezin voorzien waren. U stelde hierbij dat de chauffeur niet vertelde welke documenten hij voor jullie bij had, noch zou u hiernaar geïnformeerd hebben. U maakte ook geen enkele melding over andere instructies met betrekking tot het passeren van grenscontroles, buiten het feit dat de chauffeur jullie vroeg om niet naar buiten te kijken en stil te zijn. (CGVS II, p.5) Een dergelijk gebrek aan kennis over de voor jullie gebruikte reisdocumenten is evenmin aannemelijk te noemen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt namelijk dat bij binnenkomst van de Europese Unie en de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over uw reis en reisdocumenten. Bovendien is het eveneens onaannemelijk dat u als politieagent, met de wetenschap dat u illegaal reisde en u meerdere landsgrenzen diende te passeren, zich niet op de hoogte zou hebben gesteld van de reisroute en/of de beschikbaarheid van de nodige reisdocumenten, gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole. Deze vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie zijn zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt. Hier moet des te zwaarder aan worden getild, gezien u geen enkel officieel identiteitsdocument voorlegt. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde

vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw rijbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen P. (...) en I. (...), bevatten persoonsgegevens welke niet betwist worden. De verschillende attesten van uw werk uit 2005 en 2008, tonen aan dat u op dat moment bij PPSM-2 werkte, hetgeen door mij niet betwist wordt. Dit geldt eveneens voor uw dienstkaart uit 2006. De veteranenkaart, dankbetuiging en onderscheidingen tonen verder aan dat u bij de ordediensten hebt gewerkt, al vermelden zij niet bij welke dienst. De foto's van u in uniform hebben slechts een zeer geringe bewijswaarde daar zij niet gedateerd zijn zodat niet opgemaakt kan worden wanneer u bij welke dienst werkte. Echter, op heden wordt uw werk bij de ordediensten niet in twijfel getrokken. Het Russisch medisch attest dd 18 juni 2008 maakt melding van uw ziekenhuisopname naar aanleiding van schotwonden. Zij vermelden echter niet de concrete omstandigheden van de opgelopen verwondingen, zodat zij uw verklaringen ter zake niet op objectieve wijze kunnen steunen. De Belgische medische attesten dd 25 augustus 2010 en 18 januari 2011 vermelden verwondingen en littekens die u had opgelopen. In tegenstelling tot het attest van 25 augustus 2010, vermeldt het attest van 18 januari 2011 wel oorzaken voor deze verwondingen. Echter, er dient aangenomen te worden dat de arts zich voor deze beschrijving gebaseerd heeft op uw persoonlijke verklaringen, zodat dit niet als een objectief stavingstuk van uw asielrelaas kan worden beschouwd. Het medisch attest bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17/01/2011 bevat slechts zeer summier informatie die uw verklaringen niet kan staven. De verwijzing naar een rapport van Amnesty International Danish Medical Group uit 2006 stelt dat er 21 Tsjetsjeense vluchtelingen onderzocht werden en dat het rapport een beschrijving geeft van "fysieke sporen" en "psychologische sporen" en dat de helft van de onderzochte personen lijdt aan posttraumatisch stresssyndroom. Er kan echter geen enkel verband met uw persoon worden vastgesteld. Bovendien lijkt deze verwijzing te zijn bestemd voor een arts die een medisch getuigschrift moest opstellen. De Belgische attesten op naam van uw echtgenote in verband met haar psychologische therapie dd 26 januari 2011 en 3 juni 2011 vermelden dat uw echtgenote nood heeft aan een psychotherapie en dat zij werd doorverwezen naar een psychiatrische dienst. Het medisch attest van 3 juni 2011 vermeldt dat uw echtgenote twee maal werd gezien door een psychiater. De psychiater maakt melding van PTSD met secundaire depressie. Nergens uit het medisch attest kan worden afgeleid dat de oorzaak hiervoor te vinden is in de door u verklaarde problemen. Bijgevolg vormen zij geen objectieve stavingstukken van uw asielrelaas. Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat ook in hoofde van uw dochters, S. Z. (...) (OV 6.657.513) en S. D. (...) (OV 6.657.521), die zich voor hun asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van tweede verzoekster:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. Uw echtgenoot was tijdens de twee Tsjetsjeense oorlogen lid van een rebellengroep. In 2004 ontving uw echtgenoot amnestie van de Russische autoriteiten. In hetzelfde jaar ging hij als politieagent werken bij de MVD. In 2007 ontving uw man dreigtelefoons, op 18 juni 2008 werd hij niet ver van uw woning beschoten en in 2009 kwamen personen bij u langs die graag wilden weten hoe uw echtgenoot eruit zag. Uw echtgenoot verbond al deze problemen die hij ondervond aan zijn werkzaamheden bij de ordediensten en aan zijn vroegere contacten met rebellen. Op 10 april 2010 werd uw echtgenoot thuis opgepakt door ORB-2. Hij werd gedurende twee maanden en tien dagen vastgehouden op hun basis in Petropavlovskoje, buiten Grozny. Op 20 juni 2010 ontsnapte uw man zelf van deze basis en hij dook onder in een buitenverblijf dat zijn broer voor hem had geregeld. Uw echtgenoot nam geen contact op met u en de kinderen. Op 25 juni 2010 vielen gemaskerde militairen uw woning binnen op zoek naar uw man. Ook op 7 juli 2010 vielen militairen uw woning binnen voor een huiszoeking. Deze militairen zochten uw man nog steeds. U en de kinderen werden naar buiten gebracht en uw woning werd in brand gestoken. Hierna werden jullie naar uw zus gebracht in Bratskoje waar uw man jullie kwam ophalen op 10 juli 2010. Die dag verlieten jullie Tsjetsjenië en reisden jullie naar Europa. Jullie kwamen op 15 juli 2010 in België toe waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot, S. D. (...) (OV 6.657.465) beroept. (CGVS d.d.04/04/2011 p.6; 08/06/2011 p. 8) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voormelde beslissing inzake de asielaanvraag van uw man luidt als volgt: "De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet na uw arrestaties op 10 april 2010 door medewerkers van ORB-2. U werd gedurende twee maanden en 10 dagen vastgehouden en ondervraagd over uw contacten met rebellen en de problemen die u voordien met hen had gehad. Uw woning werd op 7 juli 2010 in brand gestoken toen militairen u zochten (CGVS I d.d.04/04/2011 p.6, 12, 13; CGVS II d.d.08/06/2011 p.3, 13, 14). U hebt eveneens schrik voor represailles van de rebellen. (CGVS II, p.13; CGVS III d.d.17/11/2011, p.19) Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds begin 2004 – ongeveer twee maanden nadat u amnestie verleend was – tot het voorjaar van 2008 – toen u neergeschoten werd in juni 2008 zou u al bij de recherche gewerkt hebben – en opnieuw sinds begin 2010 bij de veiligheidsdienst PPSM-2 (spetsnaz) gewerkt hebt. (CGVS III, p.11, 16) U verklaarde er als adjunct-hoofd van de afdeling ITO gewerkt te hebben en bij uw vertrek de rang van majoor te hebben gehad. (CGVS III, p.9) Stukken 4 tot en met 7 uit het administratief dossier (groene map) staven alvast uw eerste periode bij PPSM-2. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat PPSM-2 onder de directe controle van president Kadyrov staat en voor een zeer groot deel samengesteld is uit voormalige rebellen die voor hun veiligheid onder de persoonlijke garantie van Ramzan Kadyrov staan. Hij staat er persoonlijk voor garant dat zij niet vervolgd worden voor hun activiteiten als rebellen. Dit maakt dat de manschappen van deze eenheden direct afhankelijk zijn van Ramzan Kadyrov en dan ook in de eerste plaats zijn gezag erkennen. Gelet op voorgaande informatie en gelet op het feit dat u in 2004 na een officieel onderzoek door de veiligheidsdiensten amnestie verleend werd; dat u enkele maanden erna begon te werken bij deze veiligheidsdienst die zeer dicht bij Ramzan Kadyrov staat; dat u er ruim vier jaar werkte en in 2010 nog terug kon komen naar uw oude functie; dat u er een leidinggevende functie had; dat u er de rang van majoor behaalde; en dat u meermaals onderscheidingen ontving, kunnen uw verklaringen als zou u plotseling in 2010 zonder duidelijk aanwijsbare reden gevisieerd zijn door ORB-2 (CGVS II, p.15, 16) niet als aannemelijk beschouwd worden. Hierbij dient nog te worden gewezen op uw verklaring dat Ramzan Kadyrov ook bij ORB-2, een federale dienst, 'zijn mensen' heeft geplaatst. (CGVS III, p.19) Wat betreft de vervolging door de ORB-2 werd na grondig onderzoek van uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal bovendien een inconsistentie vastgesteld. Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u met betrekking tot uw detentie door ORB-2 in april 2010 dat u voordien nooit gemerkt had dat u door hen gevisieerd werd en dat u nooit met hen in contact gekomen was. Echter, tijdens uw derde gehoor verklaarde u dan weer dat medewerkers van deze dienst u enkele maanden nadat u amnestie had gekregen geprobeerd hadden om u thuis te arresteren. U kon hen met uw wapen tegenhouden en hen met uw attest van amnestie overtuigen om u niet mee te nemen. (CGVS III, p.17-18) Dat u een dergelijk incident, bovendien een eerste aanwijzing dat ORB-2 u nog viseerde na uw amnestie, niet zou vermelden tijdens het tweede gehoor, is niet aannemelijk te noemen. Gelet op het feit dat dit raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de vervolging door ORB-2 en eventuele aanwijzingen hiervan voorafgaand aan uw vermeende arrestatie in 2010, ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid ervan. Daarenboven dient opgemerkt dat u van de enige documenten waarvan u melding maakte en die 2 verband houden met uw vervolging door ORB-2, met name twee convocaties van ORB-2 op uw naam en deze van uw broer (CGVS I, p.4), tot op heden noch (fax)kopies, noch de

originelen hebt voorgelegd. Tijdens dit gehoor werd u gevraagd om deze alsnog voor te leggen. Bij het tweede gehoor verklaarde u dat u contact had opgenomen maar dat de convocaties nog niet aangekomen waren. (CGVS II, p.2) Tijdens het derde gehoor verklaarde u dan weer dat de convocaties waarschijnlijk werden weggegooid door uw moeder of broer. (CGVS III, p.18) Gelet op het feit dat deze documenten de enige zijn die uw vervolging door de ORB-2 mogelijk konden staven, is deze uitleg geenszins afdoende voor het niet kunnen voorleggen ervan. Immers, van een man met uw profiel en werkervaring mag verwacht worden dat hij het belang van mogelijke bewijsstukken kent en alle stappen zou ondernemen opdat zij niet vernietigd of weggegooid zouden worden. Bovendien had men u bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds gewezen op het belang van documenten (CGVS I, p.6) – getuige hiervan de documenten die u erna liet opsturen vanuit Tsjetsjenië en die u neerlegde tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS I, p.2, 6) – en had u rechtstreeks en persoonlijk contact met uw moeder (CGVS I, p.4) zodat u haar op het belang van deze convocaties kon wijzen. Dat in deze situatie dergelijke belangrijke stukken weggegooid zouden zijn, is niet geloofwaardig te noemen. De vaststelling dat u deze convocaties niet neerlegt, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wat betreft de brandstichting in uw huis door ORB-2, dient vastgesteld te worden dat u ook hiervan geen begin van bewijs neerlegt, hoewel er een interventie van de brandweer was. (CGVS I echtgenote, p.4) Er mag in dat geval redelijkerwijze verwacht worden dat een dergelijk bewijs aangebracht wordt. De afwezigheid van enig bewijs ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw relaas. Cedoca, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, heeft geprobeerd om dit incident te verifiëren, maar vond hierover geen informatie terug. Voorts dient op basis van uw verklaringen besloten te worden dat u, na uw aankomst in België ruim onvoldoende pogingen hebt ondernomen om te weten te komen waarom u plots in april 2010 werd gevisieerd door ORB-2. U zou dit via uw kennis U. (...) hebben geprobeerd, maar hij zou zelf niet veel geweten hebben. Echter, u hebt hem, bovendien de enige persoon die u gecontacteerd hebt, niet eens gevraagd of hij hier verder navraag naar kon doen. Ter verklaring stelde u dat hij “het niet kan weten”. (CGVS II, p.14) Dit kan bezwaarlijk als afdoende reden beschouwd worden om niet eens te vragen of hij verder navraag kon doen. Daarnaast zou u geen contact willen opnemen met andere personen omdat men anders te weten zou kunnen komen waar u bent, en omdat andere mensen in uw plaats problemen zouden kunnen krijgen. (CGVS II, p.14) Ook deze verklaring kan niet volstaan. Gelet op het feit dat u jarenlang als politieofficier gewerkt hebt bij verschillende diensten, kan aangenomen worden dat u op de hoogte bent van manieren van communicatie waarbij u uw huidige verblijfplaats niet prijs zou geven. Bovendien hebt u vanuit België zelfs nog telefonisch contact met uw moeder. (CGVS I, p.3) Dat u andere personen niet in gevaar zou willen brengen, kan evenmin als afdoende verklaring beschouwd worden om niet eens pogingen te ondernemen om bijvoorbeeld kennissen binnen de MVD te vragen of zij meer weten over uw problemen, net zoals u bij U. (...) had gedaan. Dat u niet officieel aangehouden werd en daarom niemand iets kan weten (CGVS II, p.15), is een loutere veronderstelling van uwentwege die, gelet op uw specifieke situatie – een gedecoreerd politieofficier met een lange staat van dienst en een bevelvoerende functie – geenszins zonder meer kan worden aangenomen. Dit gebrek aan pogingen om zich verder te informeren aangaande de problemen die hebben geleid tot uw vertrek, valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Gelet op bovenstaande vaststellingen, dient te worden besloten dat u de door u verklaarde problemen met ORB-2 niet aannemelijk maakt. Wat betreft uw vrees voor represailles door de rebellen - die gebaseerd is op de dreigtelefoons in 2007, een aanslag op uw leven in 2008 en de bezoeken aan uw vrouw in 2009 - dient vooreerst opgemerkt te worden dat u zelf aangaf dat u indien u geen problemen met de autoriteiten zou hebben gekend – problemen die door mij niet aannemelijk worden geacht – zou kunnen rekenen op bescherming van uw collega's bij de politiediensten. Bovendien dient te worden aangenomen dat u in staat bent om elders in de Russische Federatie een veilig verblijfsalternatief te vinden. Hierbij dient te worden gewezen op uw beroep als politieofficier, op het feit dat uw broer reeds lange tijd in Moskou woont, bovendien onder een andere naam omwille van uw problemen ten tijde van de amnestie (CGVS I, p.4; CGVS II, p.13), en op het feit dat u een kennis hebt die lid is van de Doema (CGVS III, p.3). Bovendien verklaarde u zelf dat u elders in Rusland zou kunnen wonen als de rebellen u er niet zouden kunnen vinden. (CGVS III, p.19) Dit laatste achtte u evenwel onmogelijk. U stelde dat het voor hen niet moeilijk is om iemand te vinden in Rusland. Gevraagd hoe zij dit zouden doen, verklaarde u niet te weten hoe mensen gevonden worden. U verwees louter naar de moorden van enkele personen met een hoog profiel, Budanov, Yamadayev en Baysarov. Gelet op het feit dat u een politieofficier was bij PPSM-2 en de recherche, afdeling banditisme en terrorisme, mag verwacht worden dat u toch enige uitleg zou kunnen verschaffen hierover. Bijgevolg kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense rebellen worden vastgesteld. Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat uw verklaringen omtrent uw de door jullie gevolgde reisweg naar België en de voor jullie gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat jullie van Mosdok met één minibus naar België zijn gereisd. U bleek, buiten Rostov, niet te weten via welke plaatsen in Rusland jullie reisden, noch via

welke landen u naar België reisde, noch via welke grens u de Europese Unie binnenkwam. (CGVS II, p. 4-5) Van een persoon met uw professionele achtergrond, is een dergelijke gebrek aan kennis van de reisweg niet aannemelijk te noemen. Jullie zouden onderweg een grenscontrole gepasseerd zijn. U stelde dat u enkel uw rijbewijs en de geboorteaktes van de kinderen bij had. Deze documenten volstaan voor een Russisch staatsburger geenszins om op legale wijze het grondgebied van de Europese Unie te betreden. U wist daarnaast niet welke reisdocumenten er voor u en uw gezin voorzien waren. U stelde hierbij dat de chauffeur niet vertelde welke documenten hij voor jullie bij had, noch zou u hiernaar geïnformeerd hebben. U maakte ook geen enkele melding over andere instructies met betrekking tot het passeren van grenscontroles, buiten het feit dat de chauffeur jullie vroeg om niet naar buiten te kijken en stil te zijn. (CGVS II, p.5) Een dergelijk gebrek aan kennis over de voor jullie gebruikte reisdocumenten is evenmin aannemelijk te noemen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt namelijk dat bij binnenkomst van de Europese Unie en de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over uw reis en reisdocumenten. Bovendien is het eveneens onaannemelijk dat u als politieagent, met de wetenschap dat u illegaal reisde en u meerdere landsgrenzen diende te passeren, zich niet op de hoogte zou hebben gesteld van de reisroute en/of de beschikbaarheid van de nodige reisdocumenten, gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole. Deze vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie zijn zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt. Hier moet des te zwaarder aan worden getild, gezien u geen enkel officieel identiteitsdocument voorlegt. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw rijbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen P. (...) en I. (...), bevatten persoonsgegevens welke niet betwist worden. De verschillende attesten van uw werk uit 2005 en 2008, tonen aan dat u op dat moment bij PPSM-2 werkte, hetgeen door mij niet betwist wordt. Dit geldt eveneens voor uw dienstkaart uit 2006. De veteranenkaart, dankbetuiging en onderscheidingen tonen verder aan dat u bij de ordediensten hebt gewerkt, al vermelden zij niet bij welke dienst. De foto's van u in uniform hebben slechts een zeer geringe bewijswaarde daar zij niet gedateerd zijn zodat niet opgemaakt kan worden wanneer u bij welke dienst werkte. Echter, op heden wordt uw werk bij de ordediensten niet in twijfel getrokken. Het Russisch medisch attest dd 18 juni 2008 maakt melding van uw ziekenhuisopname naar aanleiding van schotwonden. Zij vermelden echter niet de concrete omstandigheden van de opgelopen verwondingen, zodat zij uw verklaringen ter zake niet op objectieve wijze kunnen steunen. De Belgische medische attesten dd 25 augustus 2010 en 18 januari 2011 vermelden verwondingen en littekens die u had opgelopen. In tegenstelling tot het attest van 25 augustus 2010, vermeldt het attest van 18 januari 2011 wel oorzaken voor deze verwondingen. Echter, er dient aangenomen te worden dat de arts zich voor deze beschrijving gebaseerd heeft op uw persoonlijke verklaringen, zodat dit niet als een objectief stavingstuk van uw asielrelaas kan worden beschouwd. Het medisch attest bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17/01/2011 bevat slechts zeer summier informatie die uw verklaringen niet kan staven. De verwijzing naar een rapport van Amnesty International Danish Medical Group uit 2006 stelt dat er 21 Tsjetsjeense vluchtelingen onderzocht werden en dat het rapport een beschrijving geeft

van "fysieke sporen" en "psychologische sporen" en dat de helft van de onderzochte personen lijdt aan posttraumatisch stresssyndroom. Er kan echter geen enkel verband met uw persoon worden vastgesteld. Bovendien lijkt deze verwijzing te zijn bestemd voor een arts die een medisch getuigschrift moest opstellen. De Belgische attesten op naam van uw echtgenote in verband met haar psychologische therapie dd 26 januari 2011 en 3 juni 2011 vermelden dat uw echtgenote nood heeft aan een psychotherapie en dat zij werd doorverwezen naar een psychiatrische dienst. Het medisch attest van 3 juni 2011 vermeldt dat uw echtgenote twee maal werd gezien door een psychiater. De psychiater maakt melding van PTSD met secundaire depressie. Nergens uit het medisch attest kan worden afgeleid dat de oorzaak hiervoor te vinden is in de door u verklaarde problemen. Bijgevolg vormen zij geen objectieve stavingstukken van uw asielaanvraag. Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat ook in hoofde van uw dochters, S. Z. (...) (OV 6.657.513) en S. D. (...) (OV 6.657.521), die zich voor hun asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van derde verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. Uw vader was tijdens de twee Tsjetsjeense oorlogen lid van een rebellengroep. In 2004 ontving uw vader amnestie van de Russische autoriteiten. In hetzelfde jaar ging hij als politieagent werken bij de MVD. In 2007 ontving uw vader dreig telefoons, op 18 juni 2008 werd hij niet ver van jullie woning beschoten en in 2009 kwamen personen bij uw moeder langs die graag wilden weten hoe uw vader eruit zag. Uw vader verbond al deze problemen die hij ondervond aan zijn werkzaamheden bij de ordediensten en aan zijn vroegere contacten met rebellen. Op 10 april 2010 werd uw vader thuis opgepakt door ORB-2. Hij werd gedurende twee maanden en tien dagen vastgehouden op hun basis in Petropavlovskoje, buiten Grozny. Op 20 juni 2010 ontsnapte uw vader zelf van deze basis en hij dook onder in een buitenverblijf dat zijn broer voor hem had geregeld. Uw vader nam geen contact op met jullie. Op 25 juni 2010 vielen gemaskerde militairen jullie woning binnen op zoek naar uw vader. Ook op 7 juli 2010 vielen militairen jullie woning binnen voor een huiszoeking. Deze militairen zochten uw vader nog steeds. U, uw moeder, broer en zussen werden naar buiten gebracht en uw woning werd in brand gestoken. Hierna werden jullie naar familieleden in Bratskoje gebracht waar uw vader jullie kwam ophalen op 10 juli 2010. Die dag verlieten jullie Tsjetsjenië en reisden jullie naar Europa. Jullie kwamen op 15 juli 2010 in België toe waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw vader, S. D. (...) (OV 6.657.465) beroept. (CGVS d.d. 05/04/2011, p.11) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw vader door mij besloten werd dat uw vader de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Voormelde beslissing inzake de asielaanvraag van uw vader luidt als volgt: "De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst

verliet na uw arrestaties op 10 april 2010 door medewerkers van ORB-2. U werd gedurende twee maanden en 10 dagen vastgehouden en ondervraagd over uw contacten met rebellen en de problemen die u voordien met hen had gehad. Uw woning werd op 7 juli 2010 in brand gestoken toen militairen u zochten (CGVS I d.d.04/04/2011 p.6, 12, 13; CGVS II d.d.08/06/2011 p.3, 13, 14). U hebt eveneens schrik voor represailles van de rebellen. (CGVS II, p.13; CGVS III d.d.17/11/2011, p.19) Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds begin 2004 – ongeveer twee maanden nadat u amnestie verleend was – tot het voorjaar van 2008 – toen u neergeschoten werd in juni 2008 zou u al bij de recherche gewerkt hebben – en opnieuw sinds begin 2010 bij de veiligheidsdienst PPSM-2 (spetsnaz) gewerkt hebt. (CGVS III, p.11, 16) U verklaarde er als adjunct-hoofd van de afdeling ITO gewerkt te hebben en bij uw vertrek de rang van majoor te hebben gehad. (CGVS III, p.9) Stukken 4 tot en met 7 uit het administratief dossier (groene map) staven alvast uw eerste periode bij PPSM-2. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat PPSM-2 onder de directe controle van president Kadyrov staat en voor een zeer groot deel samengesteld is uit voormalige rebellen die voor hun veiligheid onder de persoonlijke garantie van Ramzan Kadyrov staan. Hij staat er persoonlijk voor garant dat zij niet vervolgd worden voor hun activiteiten als rebellen. Dit maakt dat de manschappen van deze eenheden direct afhankelijk zijn van Ramzan Kadyrov en dan ook in de eerste plaats zijn gezag erkennen. Gelet op voorgaande informatie en gelet op het feit dat u in 2004 na een officieel onderzoek door de veiligheidsdiensten amnestie verleend werd; dat u enkele maanden erna begon te werken bij deze veiligheidsdienst die zeer dicht bij Ramzan Kadyrov staat; dat u er ruim vier jaar werkte en in 2010 nog terug kon komen naar uw oude functie; dat u er een leidinggevende functie had; dat u er de rang van majoor behaalde; en dat u meermaals onderscheidingen ontving, kunnen uw verklaringen als zou u plotseling in 2010 zonder duidelijk aanwijsbare reden gevisieerd zijn door ORB-2 (CGVS II, p.15, 16) niet als aannemelijk beschouwd worden. Hierbij dient nog te worden gewezen op uw verklaring dat Ramzan Kadyrov ook bij ORB-2, een federale dienst, ‘zijn mensen’ heeft geplaatst. (CGVS III, p.19) Wat betreft de vervolging door de ORB-2 werd na grondig onderzoek van uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal bovendien een inconsistentie vastgesteld. Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u met betrekking tot uw detentie door ORB-2 in april 2010 dat u voordien nooit gemerkt had dat u door hen gevisieerd werd en dat u nooit met hen in contact gekomen was. Echter, tijdens uw derde gehoor verklaarde u dan weer dat medewerkers van deze dienst u enkele maanden nadat u amnestie had gekregen geprobeerd hadden om u thuis te arresteren. U kon hen met uw wapen tegenhouden en hen met uw attest van amnestie overtuigen om u niet mee te nemen. (CGVS III, p.17-18) Dat u een dergelijk incident, bovendien een eerste aanwijzing dat ORB-2 u nog viseerde na uw amnestie, niet zou vermelden tijdens het tweede gehoor, is niet aannemelijk te noemen. Gelet op het feit dat dit raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de vervolging door ORB-2 en eventuele aanwijzingen hiervan voorafgaand aan uw vermeende arrestatie in 2010, ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid ervan. Daarenboven dient opgemerkt dat u van de enige documenten waarvan u melding maakte en die 2 verband houden met uw vervolging door ORB-2, met name twee convocaties van ORB-2 op uw naam en deze van uw broer (CGVS I, p.4), tot op heden noch (fax)kopies, noch de originelen hebt voorgelegd. Tijdens dit gehoor werd u gevraagd om deze alsnog voor te leggen. Bij het tweede gehoor verklaarde u dat u contact had opgenomen maar dat de convocaties nog niet aangekomen waren. (CGVS II, p.2) Tijdens het derde gehoor verklaarde u dan weer dat de convocaties waarschijnlijk werden weggegooid door uw moeder of broer. (CGVS III, p.18) Gelet op het feit dat deze documenten de enige zijn die uw vervolging door de ORB-2 mogelijk konden staven, is deze uitleg geenszins afdoende voor het niet kunnen voorleggen ervan. Immers, van een man met uw profiel en werkervaring mag verwacht worden dat hij het belang van mogelijke bewijsstukken kent en alle stappen zou ondernemen opdat zij niet vernietigd of weggegooid zouden worden. Bovendien had men u bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds gewezen op het belang van documenten (CGVS I, p.6) – getuige hiervan de documenten die u erna liet opsturen vanuit Tsjetsjenië en die u neerlegde tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS I, p.2, 6) – en had u rechtstreeks en persoonlijk contact met uw moeder (CGVS I, p.4) zodat u haar op het belang van deze convocaties kon wijzen. Dat in deze situatie dergelijke belangrijke stukken weggegooid zouden zijn, is niet geloofwaardig te noemen. De vaststelling dat u deze convocaties niet neerlegt, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wat betreft de brandstichting in uw huis door ORB-2, dient vastgesteld te worden dat u ook hiervan geen begin van bewijs neerlegt, hoewel er een interventie van de brandweer was. (CGVS I echtgenote, p.4) Er mag in dat geval redelijkerwijze verwacht worden dat een dergelijk bewijs aangebracht wordt. De afwezigheid van enig bewijs ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw relaas. Cedoca, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, heeft geprobeerd om dit incident te verifiëren, maar vond hierover geen informatie terug. Voorts dient op basis van uw verklaringen besloten te worden dat u, na uw aankomst in België ruim onvoldoende pogingen hebt ondernomen om te weten te komen waarom u plots in april 2010 werd gevisieerd door

ORB-2. U zou dit via uw kennis U. (...) hebben geprobeerd, maar hij zou zelf niet veel geweten hebben. Echter, u hebt hem, bovendien de enige persoon die u gecontacteerd hebt, niet eens gevraagd of hij hier verder navraag naar kon doen. Ter verklaring stelde u dat hij "het niet kan weten". (CGVS II, p.14) Dit kan bezwaarlijk als afdoende reden beschouwd worden om niet eens te vragen of hij verder navraag kon doen. Daarnaast zou u geen contact willen opnemen met andere personen omdat men anders te weten zou kunnen komen waar u bent, en omdat andere mensen in uw plaats problemen zouden kunnen krijgen. (CGVS II, p.14) Ook deze verklaring kan niet volstaan. Gelet op het feit dat u jarenlang als politieofficier gewerkt hebt bij verschillende diensten, kan aangenomen worden dat u op de hoogte bent van manieren van communicatie waarbij u uw huidige verblijfplaats niet prijs zou geven. Bovendien hebt u vanuit België zelfs nog telefonisch contact met uw moeder. (CGVS I, p.3) Dat u andere personen niet in gevaar zou willen brengen, kan evenmin als afdoende verklaring beschouwd worden om niet eens pogingen te ondernemen om bijvoorbeeld kennissen binnen de MVD te vragen of zij meer weten over uw problemen, net zoals u bij U. (...) had gedaan. Dat u niet officieel aangehouden werd en daarom niemand iets kan weten (CGVS II, p.15), is een loutere veronderstelling van uwentwege die, gelet op uw specifieke situatie – een gedecoreerd politieofficier met een lange staat van dienst en een bevelvoerende functie – geenszins zonder meer kan worden aangenomen. Dit gebrek aan pogingen om zich verder te informeren aangaande de problemen die hebben geleid tot uw vertrek, valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Gelet op bovenstaande vaststellingen, dient te worden besloten dat u de door u verklaarde problemen met ORB-2 niet aannemelijk maakt. Wat betreft uw vrees voor represailles door de rebellen - die gebaseerd is op de dreigtelefoons in 2007, een aanslag op uw leven in 2008 en de bezoeken aan uw vrouw in 2009 - dient vooreerst opgemerkt te worden dat u zelf aangaf dat u indien u geen problemen met de autoriteiten zou hebben gekend – problemen die door mij niet aannemelijk worden geacht – zou kunnen rekenen op bescherming van uw collega's bij de politiediensten. Bovendien dient te worden aangenomen dat u in staat bent om elders in de Russische Federatie een veilig verblijfsalternatief te vinden. Hierbij dient te worden gewezen op uw beroep als politieofficier, op het feit dat uw broer reeds lange tijd in Moskou woont, bovendien onder een andere naam omwille van uw problemen ten tijde van de amnestie (CGVS I, p.4; CGVS II, p.13), en op het feit dat u een kennis hebt die lid is van de Doema (CGVS III, p.3). Bovendien verklaarde u zelf dat u elders in Rusland zou kunnen wonen als de rebellen u er niet zouden kunnen vinden. (CGVS III, p.19) Dit laatste achtte u evenwel onmogelijk. U stelde dat het voor hen niet moeilijk is om iemand te vinden in Rusland. Gevraagd hoe zij dit zouden doen, verklaarde u niet te weten hoe mensen gevonden worden. U verwees louter naar de moorden van enkele personen met een hoog profiel, Budanov, Yamadayev en Baysarov. Gelet op het feit dat u een politieofficier was bij PPSM-2 en de recherche, afdeling banditisme en terrorisme, mag verwacht worden dat u toch enige uitleg zou kunnen verschaffen hierover. Bijgevolg kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense rebellen worden vastgesteld. Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat uw verklaringen omtrent uw de door jullie gevolgde reisweg naar België en de voor jullie gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat jullie van Mosdok met één minibus naar België zijn gereisd. U bleek, buiten Rostov, niet te weten via welke plaatsen in Rusland jullie reisden, noch via welke landen u naar België reisde, noch via welke grens u de Europese Unie binnenkwam. (CGVS II, p. 4-5) Van een persoon met uw professionele achtergrond, is een dergelijke gebrek aan kennis van de reisweg niet aannemelijk te noemen. Jullie zouden onderweg een grenscontrole gepasseerd zijn. U stelde dat u enkel uw rijbewijs en de geboorteaktes van de kinderen bij had. Deze documenten volstaan voor een Russisch staatsburger geenszins om op legale wijze het grondgebied van de Europese Unie te betreden. U wist daarnaast niet welke reisdocumenten er voor u en uw gezin voorzien waren. U stelde hierbij dat de chauffeur niet vertelde welke documenten hij voor jullie bij had, noch zou u hiernaar geïnformeerd hebben. U maakte ook geen enkele melding over andere instructies met betrekking tot het passeren van grenscontroles, buiten het feit dat de chauffeur jullie vroeg om niet naar buiten te kijken en stil te zijn. (CGVS II, p.5) Een dergelijk gebrek aan kennis over de voor jullie gebruikte reisdocumenten is evenmin aannemelijk te noemen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt namelijk dat bij binnenkomst van de Europese Unie en de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over uw reis en reisdocumenten. Bovendien is het eveneens onaannemelijk dat u als politieagent, met de wetenschap dat u illegaal reisde en u meerdere landsgrenzen diende te passeren, zich niet op de hoogte zou hebben gesteld van de reisroute en/of de beschikbaarheid van de nodige reisdocumenten, gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole. Deze vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie zijn zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u

reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt. Hier moet des te zwaarder aan worden getild, gezien u geen enkel officieel identiteitsdocument voorlegt. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw rijbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen P. (...) en I. (...), bevatten persoonsgegevens welke niet betwist worden. De verschillende attesten van uw werk uit 2005 en 2008, tonen aan dat u op dat moment bij PPSM-2 werkte, hetgeen door mij niet betwist wordt. Dit geldt eveneens voor uw dienstkaart uit 2006. De veteranenkaart, dankbetuiging en onderscheidingen tonen verder aan dat u bij de ordediensten hebt gewerkt, al vermelden zij niet bij welke dienst. De foto's van u in uniform hebben slechts een zeer geringe bewijswaarde daar zij niet gedateerd zijn zodat niet opgemaakt kan worden wanneer u bij welke dienst werkte. Echter, op heden wordt uw werk bij de ordediensten niet in twijfel getrokken. Het Russisch medisch attest dd 18 juni 2008 maakt melding van uw ziekenhuisopname naar aanleiding van schotwonden. Zij vermelden echter niet de concrete omstandigheden van de opgelopen verwondingen, zodat zij uw verklaringen ter zake niet op objectieve wijze kunnen steunen. De Belgische medische attesten dd 25 augustus 2010 en 18 januari 2011 vermelden verwondingen en littekens die u had opgelopen. In tegenstelling tot het attest van 25 augustus 2010, vermeldt het attest van 18 januari 2011 wel oorzaken voor deze verwondingen. Echter, er dient aangenomen te worden dat de arts zich voor deze beschrijving gebaseerd heeft op uw persoonlijke verklaringen, zodat dit niet als een objectief stavingstuk van uw asielrelaas kan worden beschouwd. Het medisch attest bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17/01/2011 bevat slechts zeer summier informatie die uw verklaringen niet kan staven. De verwijzing naar een rapport van Amnesty International Danish Medical Group uit 2006 stelt dat er 21 Tsjetsjeense vluchtelingen onderzocht werden en dat het rapport een beschrijving geeft van "fysieke sporen" en "psychologische sporen" en dat de helft van de onderzochte personen lijdt aan posttraumatisch stresssyndroom. Er kan echter geen enkel verband met uw persoon worden vastgesteld. Bovendien lijkt deze verwijzing te zijn bestemd voor een arts die een medisch getuigschrift moest opstellen. De Belgische attesten op naam van uw echtgenote in verband met haar psychologische therapie dd 26 januari 2011 en 3 juni 2011 vermelden dat uw echtgenote nood heeft aan een psychotherapie en dat zij werd doorverwezen naar een psychiatrische dienst. Het medisch attest van 3 juni 2011 vermeldt dat uw echtgenote twee maal werd gezien door een psychiater. De psychiater maakt melding van PTSD met secundaire depressie. Nergens uit het medisch attest kan worden afgeleid dat de oorzaak hiervoor te vinden is in de door u verklaarde problemen. Bijgevolg vormen zij geen objectieve stavingstukken van uw asielrelaas. Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat ook in hoofde van uw dochters, S. Z. (...) (OV 6.657.513) en S. D. (...) (OV 6.657.521), die zich voor hun asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van vierde verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. Uw vader was tijdens de twee Tsjetsjeense oorlogen lid van een rebellengroep. In 2004 ontving uw vader amnestie van de Russische autoriteiten. In hetzelfde jaar ging hij als politieagent werken bij de MVD. In 2007 ontving uw vader dreigtelefoons, op 18 juni 2008 werd hij niet ver van jullie woning beschoten en in 2009 kwamen personen bij uw moeder langs die graag wilden weten hoe uw vader eruit zag. Uw vader verbond al deze problemen die hij ondervond aan zijn werkzaamheden bij de ordediensten en aan zijn vroegere contacten met rebellen. Op 10 april 2010 werd uw vader thuis opgepakt door ORB-2. Hij werd gedurende twee maanden en tien dagen vastgehouden op hun basis in Petropavlovskoje, buiten Grozny. Op 20 juni 2010 ontsnapte uw vader zelf van deze basis en hij dook onder in een buitenverblijf dat zijn broer voor hem had geregeld. Uw vader nam geen contact op met jullie. Op 25 juni 2010 vielen gemaskerde militairen jullie woning binnen op zoek naar uw vader. Ook op 7 juli 2010 vielen militairen jullie woning binnen voor een huiszoeking. Deze militairen zochten uw vader nog steeds. U, uw moeder, broer en zussen werden naar buiten gebracht en uw woning werd in brand gestoken. Hierna werden jullie naar familieleden in Bratskoje gebracht waar uw vader jullie kwam ophalen op 10 juli 2010. Die dag verlieten jullie Tsjetsjenië en reisden jullie naar Europa. Jullie kwamen op 15 juli 2010 in België toe waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische asielinstanties. U bent in België religieus gehuwd met Zelimkhan Chetigov, een erkend vluchteling van Tsjetsjeense afkomst.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw vader, S. D. (...) (OV 6.657.465) beroept. (CGVS d.d 5/04/2011, p.8) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw vader door mij besloten werd dat uw vader de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voormelde beslissing inzake de asielaanvraag van uw vader luidt als volgt: "De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet na uw arrestaties op 10 april 2010 door medewerkers van ORB-2. U werd gedurende twee maanden en 10 dagen vastgehouden en ondervraagd over uw contacten met rebellen en de problemen die u voordien met hen had gehad. Uw woning werd op 7 juli 2010 in brand gestoken toen militairen u zochten (CGVS I d.d.04/04/2011 p.6, 12, 13; CGVS II d.d.08/06/2011 p.3, 13, 14). U hebt eveneens schrik voor represailles van de rebellen. (CGVS II, p.13; CGVS III d.d.17/11/2011, p.19) Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds begin 2004 – ongeveer twee maanden nadat u amnestie verleend was – tot het voorjaar van 2008 – toen u neergeschoten werd in juni 2008 zou u al bij de recherche gewerkt hebben – en opnieuw sinds begin 2010 bij de veiligheidsdienst PPSM-2 (spetsnaz) gewerkt hebt. (CGVS III, p.11, 16) U verklaarde er als adjunct-hoofd van de afdeling ITO gewerkt te hebben en bij uw vertrek de rang van majoor te hebben gehad. (CGVS III, p.9) Stukken 4 tot en met 7 uit het administratief dossier (groene map) staven alvast uw eerste periode bij PPSM-2. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat PPSM-2 onder de directe controle van president Kadyrov staat en voor een zeer groot deel samengesteld is uit voormalige rebellen die voor hun veiligheid onder de persoonlijke garantie van Ramzan Kadyrov staan. Hij staat er persoonlijk voor garant dat zij niet vervolgd worden voor hun activiteiten als rebellen. Dit maakt dat de manschappen van deze eenheden direct afhankelijk zijn van Ramzan Kadyrov en dan ook in de eerste plaats zijn gezag erkennen. Gelet op voorgaande informatie en gelet op het feit dat u in 2004 na een officieel onderzoek door de veiligheidsdiensten amnestie verleend werd; dat u enkele maanden erna begon te werken bij deze veiligheidsdienst die zeer dicht bij Ramzan Kadyrov staat; dat u er ruim vier jaar werkte en in 2010 nog terug kon komen naar uw

oude functie; dat u er een leidinggevende functie had; dat u er de rang van majoor behaalde; en dat u meermaals onderscheidingen ontving, kunnen uw verklaringen als zou u plotseling in 2010 zonder duidelijk aanwijsbare reden gevisieerd zijn door ORB-2 (CGVS II, p.15, 16) niet als aannemelijk beschouwd worden. Hierbij dient nog te worden gewezen op uw verklaring dat Ramzan Kadyrov ook bij ORB-2, een federale dienst, 'zijn mensen' heeft geplaatst. (CGVS III, p.19) Wat betreft de vervolging door de ORB-2 werd na grondig onderzoek van uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal bovendien een inconsistentie vastgesteld. Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u met betrekking tot uw detentie door ORB-2 in april 2010 dat u voordien nooit gemerkt had dat u door hen gevisieerd werd en dat u nooit met hen in contact gekomen was. Echter, tijdens uw derde gehoor verklaarde u dan weer dat medewerkers van deze dienst u enkele maanden nadat u amnestie had gekregen geprobeerd hadden om u thuis te arresteren. U kon hen met uw wapen tegenhouden en hen met uw attest van amnestie overtuigen om u niet mee te nemen. (CGVS III, p.17-18) Dat u een dergelijk incident, bovendien een eerste aanwijzing dat ORB-2 u nog viseerde na uw amnestie, niet zou vermelden tijdens het tweede gehoor, is niet aannemelijk te noemen. Gelet op het feit dat dit raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de vervolging door ORB-2 en eventuele aanwijzingen hiervan voorafgaand aan uw vermeende arrestatie in 2010, ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid ervan. Daarenboven dient opgemerkt dat u van de enige documenten waarvan u melding maakte en die 2 verband houden met uw vervolging door ORB-2, met name twee convocaties van ORB-2 op uw naam en deze van uw broer (CGVS I, p.4), tot op heden noch (fax)kopieën, noch de originelen hebt voorgelegd. Tijdens dit gehoor werd u gevraagd om deze alsnog voor te leggen. Bij het tweede gehoor verklaarde u dat u contact had opgenomen maar dat de convocaties nog niet aangekomen waren. (CGVS II, p.2) Tijdens het derde gehoor verklaarde u dan weer dat de convocaties waarschijnlijk werden weggegooid door uw moeder of broer. (CGVS III, p.18) Gelet op het feit dat deze documenten de enige zijn die uw vervolging door de ORB-2 mogelijk konden staven, is deze uitleg geenszins afdoende voor het niet kunnen voorleggen ervan. Immers, van een man met uw profiel en werkervaring mag verwacht worden dat hij het belang van mogelijke bewijsstukken kent en alle stappen zou ondernemen opdat zij niet vernietigd of weggegooid zouden worden. Bovendien had men u bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds gewezen op het belang van documenten (CGVS I, p.6) – getuige hiervan de documenten die u erna liet opsturen vanuit Tsjetsjenië en die u neerlegde tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS I, p.2, 6) – en had u rechtstreeks en persoonlijk contact met uw moeder (CGVS I, p.4) zodat u haar op het belang van deze convocaties kon wijzen. Dat in deze situatie dergelijke belangrijke stukken weggegooid zouden zijn, is niet geloofwaardig te noemen. De vaststelling dat u deze convocaties niet neerlegt, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wat betreft de brandstichting in uw huis door ORB-2, dient vastgesteld te worden dat u ook hiervan geen begin van bewijs neerlegt, hoewel er een interventie van de brandweer was. (CGVS I echtgenote, p.4) Er mag in dat geval redelijkerwijze verwacht worden dat een dergelijk bewijs aangebracht wordt. De afwezigheid van enig bewijs ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw relaas. Cedoca, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, heeft geprobeerd om dit incident te verifiëren, maar vond hierover geen informatie terug. Voorts dient op basis van uw verklaringen besloten te worden dat u, na uw aankomst in België ruim onvoldoende pogingen hebt ondernomen om te weten te komen waarom u plots in april 2010 werd gevisieerd door ORB-2. U zou dit via uw kennis U. (...) hebben geprobeerd, maar hij zou zelf niet veel geweten hebben. Echter, u hebt hem, bovendien de enige persoon die u gecontacteerd hebt, niet eens gevraagd of hij hier verder navraag naar kon doen. Ter verklaring stelde u dat hij "het niet kan weten". (CGVS II, p.14) Dit kan bezwaarlijk als afdoende reden beschouwd worden om niet eens te vragen of hij verder navraag kon doen. Daarnaast zou u geen contact willen opnemen met andere personen omdat men anders te weten zou kunnen komen waar u bent, en omdat andere mensen in uw plaats problemen zouden kunnen krijgen. (CGVS II, p.14) Ook deze verklaring kan niet volstaan. Gelet op het feit dat u jarenlang als politieofficier gewerkt hebt bij verschillende diensten, kan aangenomen worden dat u op de hoogte bent van manieren van communicatie waarbij u uw huidige verblijfplaats niet prijs zou geven. Bovendien hebt u vanuit België zelfs nog telefonisch contact met uw moeder. (CGVS I, p.3) Dat u andere personen niet in gevaar zou willen brengen, kan evenmin als afdoende verklaring beschouwd worden om niet eens pogingen te ondernemen om bijvoorbeeld kennissen binnen de MVD te vragen of zij meer weten over uw problemen, net zoals u bij U. (...) had gedaan. Dat u niet officieel aangehouden werd en daarom niemand iets kan weten (CGVS II, p.15), is een loutere veronderstelling van uwentwege die, gelet op uw specifieke situatie – een gedecoreerd politieofficier met een lange staat van dienst en een bevelvoerende functie – geenszins zonder meer kan worden aangenomen. Dit gebrek aan pogingen om zich verder te informeren aangaande de problemen die hebben geleid tot uw vertrek, valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Gelet op bovenstaande vaststellingen, dient te worden besloten dat u de door u verklaarde problemen met ORB-2 niet aannemelijk maakt. Wat betreft uw vrees voor represailles door de rebellen - die gebaseerd is op de dreig telefoons in 2007, een aanslag op

uw leven in 2008 en de bezoeken aan uw vrouw in 2009 - dient vooreerst opgemerkt te worden dat u zelf aangaf dat u indien u geen problemen met de autoriteiten zou hebben gekend – problemen die door mij niet aannemelijk worden geacht – zou kunnen rekenen op bescherming van uw collega's bij de politiediensten. Bovendien dient te worden aangenomen dat u in staat bent om elders in de Russische Federatie een veilig verblijfsalternatief te vinden. Hierbij dient te worden gewezen op uw beroep als politieofficier, op het feit dat uw broer reeds lange tijd in Moskou woont, bovendien onder een andere naam omwille van uw problemen ten tijde van de amnestie (CGVS I, p.4; CGVS II, p.13), en op het feit dat u een kennis hebt die lid is van de Doema (CGVS III, p.3). Bovendien verklaarde u zelf dat u elders in Rusland zou kunnen wonen als de rebellen u er niet zouden kunnen vinden. (CGVS III, p.19) Dit laatste achtte u evenwel onmogelijk. U stelde dat het voor hen niet moeilijk is om iemand te vinden in Rusland. Gevraagd hoe zij dit zouden doen, verklaarde u niet te weten hoe mensen gevonden worden. U verwees louter naar de moorden van enkele personen met een hoog profiel, Budanov, Yamadayev en Baysarov. Gelet op het feit dat u een politieofficier was bij PPSM-2 en de recherche, afdeling banditisme en terrorisme, mag verwacht worden dat u toch enige uitleg zou kunnen verschaffen hierover. Bijgevolg kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense rebellen worden vastgesteld. Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat uw verklaringen omtrent uw de door jullie gevolgde reisweg naar België en de voor jullie gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat jullie van Mosdok met één minibus naar België zijn gereisd. U bleek, buiten Rostov, niet te weten via welke plaatsen in Rusland jullie reisden, noch via welke landen u naar België reisde, noch via welke grens u de Europese Unie binnenkwam. (CGVS II, p. 4-5) Van een persoon met uw professionele achtergrond, is een dergelijke gebrek aan kennis van de reisweg niet aannemelijk te noemen. Jullie zouden onderweg een grenscontrole gepasseerd zijn. U stelde dat u enkel uw rijbewijs en de geboorteaktes van de kinderen bij had. Deze documenten volstaan voor een Russisch staatsburger geenszins om op legale wijze het grondgebied van de Europese Unie te betreden. U wist daarnaast niet welke reisdocumenten er voor u en uw gezin voorzien waren. U stelde hierbij dat de chauffeur niet vertelde welke documenten hij voor jullie bij had, noch zou u hiernaar geïnformeerd hebben. U maakte ook geen enkele melding over andere instructies met betrekking tot het passeren van grenscontroles, buiten het feit dat de chauffeur jullie vroeg om niet naar buiten te kijken en stil te zijn. (CGVS II, p.5) Een dergelijk gebrek aan kennis over de voor jullie gebruikte reisdocumenten is evenmin aannemelijk te noemen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt namelijk dat bij binnenkomst van de Europese Unie en de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over uw reis en reisdocumenten. Bovendien is het eveneens onaannemelijk dat u als politieagent, met de wetenschap dat u illegaal reisde en u meerdere landsgrenzen diende te passeren, zich niet op de hoogte zou hebben gesteld van de reisroute en/of de beschikbaarheid van de nodige reisdocumenten, gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole. Deze vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie zijn zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt. Hier moet des te zwaarder aan worden getild, gezien u geen enkel officieel identiteitsdocument voorlegt. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw

rijbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen P. (...) en I. (...), bevatten persoonsgegevens welke niet betwist worden. De verschillende attesten van uw werk uit 2005 en 2008, tonen aan dat u op dat moment bij PPSM-2 werkte, hetgeen door mij niet betwist wordt. Dit geldt eveneens voor uw dienstkaart uit 2006. De veteranenkaart, dankbetuiging en onderscheidingen tonen verder aan dat u bij de ordediensten hebt gewerkt, al vermelden zij niet bij welke dienst. De foto's van u in uniform hebben slechts een zeer geringe bewijswaarde daar zij niet gedateerd zijn zodat niet opgemaakt kan worden wanneer u bij welke dienst werkte. Echter, op heden wordt uw werk bij de ordediensten niet in twijfel getrokken. Het Russisch medisch attest dd 18 juni 2008 maakt melding van uw ziekenhuisopname naar aanleiding van schotwonden. Zij vermelden echter niet de concrete omstandigheden van de opgelopen verwondingen, zodat zij uw verklaringen ter zake niet op objectieve wijze kunnen steunen. De Belgische medische attesten dd 25 augustus 2010 en 18 januari 2011 vermelden verwondingen en littekens die u had opgelopen. In tegenstelling tot het attest van 25 augustus 2010, vermeldt het attest van 18 januari 2011 wel oorzaken voor deze verwondingen. Echter, er dient aangenomen te worden dat de arts zich voor deze beschrijving gebaseerd heeft op uw persoonlijke verklaringen, zodat dit niet als een objectief stavingstuk van uw asielrelaas kan worden beschouwd. Het medisch attest bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17/01/2011 bevat slechts zeer summier informatie die uw verklaringen niet kan staven. De verwijzing naar een rapport van Amnesty International Danish Medical Group uit 2006 stelt dat er 21 Tsjetsjeense vluchtelingen onderzocht werden en dat het rapport een beschrijving geeft van "fysieke sporen" en "psychologische sporen" en dat de helft van de onderzochte personen lijdt aan posttraumatisch stresssyndroom. Er kan echter geen enkel verband met uw persoon worden vastgesteld. Bovendien lijkt deze verwijzing te zijn bestemd voor een arts die een medisch getuigschrift moest opstellen. De Belgische attesten op naam van uw echtgenote in verband met haar psychologische therapie dd 26 januari 2011 en 3 juni 2011 vermelden dat uw echtgenote nood heeft aan een psychotherapie en dat zij werd doorverwezen naar een psychiatrische dienst. Het medisch attest van 3 juni 2011 vermeldt dat uw echtgenote twee maal werd gezien door een psychiater. De psychiater maakt melding van PTSD met secundaire depressie. Nergens uit het medisch attest kan worden afgeleid dat de oorzaak hiervoor te vinden is in de door u verklaarde problemen. Bijgevolg vormen zij geen objectieve stavingstukken van uw asielrelaas. Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat ook in hoofde van uw dochters, S. Z. (...) (OV 6.657.513) en S. D. (...) (OV 6.657.521), die zich voor hun asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"(...)

Verzoekers hebben ernstige problemen in hun land van herkomst en kunnen er geen bescherming krijgen. Het CGVS meent dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij problemen hadden met ORB-2. Het CGVS stelt ook geheel ten onrechte dat er geen reden is om aan te nemen dat verzoeker gegronde vrees hebben voor represailles door de rebellen.

De verklaringen van verzoekers waren zeer gedetailleerd en coherent omtrent de essentiële elementen van hun asiolverhaal.

Verzoeker bespreekt de motieven van het Commissariaat en weerlegt deze:

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij hun land van herkomst verlieten na de arrestaties op 10 april 2010 door medewerkers van ORB-2 van de heer S. D.. De heer S. D. werd maar liefst gedurende twee maanden en 10 dagen vastgehouden en ondervraagd over zijn contacten met rebellen en de problemen die hij voordien met hen had gehad. Zijn woning werd op 7 juli 2010 in brand gestoken toen militairen hem zochten (CGVS I d.d.04/04/2011 p.6, 12, 13; CGVS II d.d.08/06/2011 p.3, 13, 14). D heer S. D. heeft eveneens schrik voor represailles van de rebellen. (CGVS II, p.13; CGVS III d.d.1 7/11/2011, p.19)

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker sinds begin 2004 - ongeveer twee maanden nadat hem amnestie verleend was - tot het voorjaar van 2008 - toen hij neergeschoten werd in juni 2008 bij de recherche gewerkt heeft - en opnieuw sinds begin 2010 bij de veiligheidsdienst PPSM-2 (spetsnaz) gewerkt heeft, (CGVS III, pil, 16) Hij verklaarde dat hij er werkte als adjunct-hoofd van de afdeling ITO en dat hij bij zijn vertrek de rang van majoor had. (CGVS III, p.9) Stukken 4 tot en met 7 uit het administratief dossier (groene map) staven zijn eerste periode bij PPSM-2.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat PPSM-2 onder de directe controle van president Kadyrov staat en voor een zeer groot deel samengesteld is uit voormalige rebellen die voor hun veiligheid onder de persoonlijke garantie van Ramzan Kadyrov staan. Hij staat er persoonlijk voor garant dat zij niet vervolgd worden voor hun activiteiten als rebellen. Dit maakt dat de manschappen van deze eenheden direct afhankelijk zijn van Ramzan Kadyrov en dan ook in de eerste plaats zijn gezag erkennen.

Dat het Commissariaat-generaal ten onrechte besluit dat het niet aannemelijk zou zijn dat verzoekers 'plotseling' in 2010 zonder duidelijk aanwijsbare reden geïmpeerd worden door ORB-2 (CGVS II, p.15, 16) en dit grond van volgende overwegingen: het feit dat S. D. in 2004 door de veiligheidsdiensten amnestie verleend werd; dat hij enkele maanden erna begon te werken bij deze veiligheidsdienst die zeer dicht bij Ramzan Kadyrov staat; dat hij er ruim vier jaar werkte en in 2010 nog terug kon komen naar zijn oude functie; dat hij er een leidinggevende functie had; dat hij er de rang van majoor behaalde; en dat hij meermaals onderscheidingen ontving; de verklaring van verzoeker dat Ramzan Kadyrov ook bij ORB-2, een federale dienst, 'zijn mensen' heeft geplaatst. (CGVS III, p19)

In de praktijk wordt de amnestieregeling niet in alle gevallen nageleefd. Het komt voor dat de politie en veiligheidsdiensten personen aan wie amnestie is verleend, alsnog arresteren, martelen en soms vermoorden (IHF, "Amnestied people as targets for persecution in Chechnya", 16-05-2007, IWPR, "Amnestied Chechen Rebels Live in Fear", 09-06-2005, p'. 7, IWPR, "Chechnya: A dubious amnesty", 26-04-2007, IHF, "Open letter by the International Helsinki Federation for Human Rights regarding the unlawful detention of the officially amnestied Mokhdan Elgakaev and Myukhdi Aslembekov", 07-12-2006.).

Corruptie komt, zoals blijkt uit verschillende mensenrechtenrapporten, binnen bijna alle lagen van de overheid voor in Tsjetsjenië (Freedom House, "Freedom in the world.-Chechnya", 2007, Schweizerische Flüchtlingshilfe, Nordkaukasus. Entwicklungen in Tschetschenien sowie in Dagestan, Kabardino-Balkarien, Inguschetien un Nordossetien, januari 2007).

De veiligheidssituatie in Tsjetsjenië blijft zorgelijk. Hoewel grote aanvallen van militanten vrijwel niet meer voorkomen, vonden kleinschalige confrontaties met gewapende strijders geregeld plaats (Swiss Peace, "Russia — Chechnya — Trends in conflict and cooperation", Fast Update no. 2, april — mei 2007.

Media rapporteerden maandelijks meerdere geweldsincidenten tussen militanten en veiligheidstroepen (Crisis Watch Database van International Crisis Group, over Tsjetsjenië).

In Tsjetsjenië is sprake van willekeurige arrestaties, buitengerechtelijke detenties en illegale detentiecentra. Zowel federale als Tsjetsjeense veiligheidsdiensten maken gebruik van illegale detentiecentra. Zij maken zich in deze centra schuldig aan martelingen en mishandelingen om van arrestanten bekentenissen af te dwingen ('International Displacement Monitoring Centre, Russia government efforts help only some IDPs rebuild their lives , 13-08-2007, p 4 European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT), Public Statement concerning the Chechen Republic of the Russian Federation 13-03-2007 Amnesty International Report 2007 - Russian Federation, United Nations Committee against Torture (CAT Consideration of reports submitted by states parties under article 19 of the convention CAT/C/RUS/CO/4, 06-02-2007, p. 10 Human Rights Watch Widespread torture in the Chechen republic, 13-11-2006.). Het gaat hierbij onder meer om het personeel van het federale tweede operationele onderzoeksbureau (ORB-2) waarvan de heer S. D. het slachtoffer werd.

De bewering van het Commissariaat-generaal dat er een inconsistentie zou zijn in het asielverhaal van verzoekers is onjuist en alleszins onvoldoende om tot een weigering te besluiten. De reden waarom verzoekers de twee convocaties van ORB-2 niet konden voorleggen werd deugdelijk verantwoord. Dat er geen enkele logische of aannemelijke reden kan zijn waarom verzoekers zouden vertellen dat zij een uitnodiging ontvingen van ORB-2, indien dit niet waar zou zijn en zij dit niet kunnen voorleggen. Dat het geloofwaardiger is dat zij een uitnodiging ontvingen maar dit spijtig genoeg niet kunnen voorleggen omdat deze ondertussen verloren is geraakt. Het Commissariaat-generaal maakt zeer bedenkelijk redeneringen. Het is verder ook niet omdat de researchdienst van het Commissariaat-generaal d brandstichting bij verzoekers niet kon verifiëren dat dit daarom onwaar zou zijn. Het feit dat verzoeker niet officieel werd aangehouden verklaart ook dat er quasi onmogelijk kan worden nagegaan waarom verzoeker werd geïmpeerd.

Dat echter vastgesteld moet worden dat de verklaring van verzoekers dat zij geïmpeerd worden door ORB-2 wel degelijk aannemelijk is. Dat er een gegronde vrees bestaat voor vervolging.

Verder is er de gegronde vrees voor represailles door de rebellen - die gebaseerd is op de dreigtelefoons in 2007, een aanslag op zijn leven in 2008 en de bezoeken aan zijn vrouw in 2009. Deze problemen zijn aannemelijk. Dat verzoekers niet kunnen rekenen op de bescherming van de politie. Dat er geen realistische mogelijkheid bestaat om elders in de Russische Federatie een veilig

verblijfsalternatief te vinden. In 2004 publiceerde UNHCR voor het laatst een position paper met betrekking tot vluchtelingen en asielzoekers uit Tsjetsjenië (UNHCR, UNHCR Position regarding Asylum-Seekers and Refugees from the Chechen Republic, Russian Federation, 22 oktober 2004). Hierin concludeerde UNHCR dat er geen sprake is van een werkelijk binnenlands vestigingsalternatief in de Russische Federatie. Tot op heden heeft UNHCR geen nieuw position paper gepubliceerd. Dat de vrees ook gegrond is, kan men ook afleiden uit de moorden van enkele personen met een hoog profiel, Budanov, Yamadayev en Baysarov. Bijgevolg kan er in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense rebellen worden vastgesteld.

Dat het Commissariaat zelf erkent dat er nog geregeld gevechtshandelingen plaatsvinden tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds. Het gaat daarbij doorgaans om gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, zoals de heer S. D..

Derhalve heeft het CGVS de zaak niet naar behoren behandeld en heeft men aan verzoekers het statuut van vluchteling of het statuut van subsidiair beschermde ten onrechte geweigerd.

Aangezien de motivatie die het CGVS geeft, kan weerlegd worden door verzoekers. Dat de negatieve beslissing van CGVS derhalve niet, minstens zeer gebrekkig gemotiveerd is.

Dat nu, gezien het feit dat er geen, minstens een onjuiste of zeer gebrekkige gemotiveerde weerlegging van het verhaal van verzoekers is geschied, huidig beroep dan ook gegrond is en tot nader order geloof dient gehecht te worden aan hun verhaal en aan hun vrees in de zin van de Conventie van Genève.

Dat we hier een schending vaststellen van de Conventie van Genève inzake het statuut van vluchteling, de vluchtelingen status zoals voorzien in art 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekers dan ook dienen erkend te worden als politiek vluchteling overeenkomstig art 1 §A, li 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoekers zijn steeds beschikbaar voor verdere toelichting in deze zaak.

Minstens dient aan verzoekers de status van de subsidiaire bescherming te worden toegekend op grond van art 48/4 van de Vreemdelingenwet, gezien de algemene situatie ter plekke. Het is wel degelijk aangetoond dat verzoekers ernstige schade zullen ondervinden in geval van terugkeer naar hun land.

Aangezien verzoekers een gegronde vrees hebben voor hun persoonlijke fysieke en morele integriteit.

Dat op grond van het bovenstaande moet worden besloten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer verzoekers naar hun land van herkomst, terugkeren een reëel risico zouden lopen op ernstige schade, en zij zich niet onder de bescherming van dat land kunnen of, wegens dat risico, willen stellen.

Dat er desbetreffende dan ook een overtreding is van de wettelijke bepalingen gezien de motivering van de beslissingen van het CGVS, onjuist is en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier.”

2.2. In de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen en waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt aangaande de Tsjetsjeense veiligheidsdienst PPSM-2. Uit die informatie blijkt, aldus het Commissariaat-generaal, dat PPSM-2 onder de directe controle van president Kadyrov staat en voor een zeer groot deel samengesteld is uit voormalige rebellen die voor hun veiligheid onder de persoonlijke garantie van Ramzan Kadyrov staan, dat die er persoonlijk garant voor staat dat zij niet vervolgd worden voor hun activiteiten als rebellen en dat dit maakt dat de manschappen van deze eenheden direct afhankelijk zijn van de president en dan ook in de eerste plaats zijn gezag erkennen. Gelet op die informatie en gelet op het feit dat verzoeker in 2004 na een officieel onderzoek door de veiligheidsdiensten amnestie werd verleend, dat hij enkele maanden erna begon te werken bij de Tsjetsjeense veiligheidsdienst PPSM-2, die (dus) zeer dicht bij Ramzan Kadyrov staat, dat hij er ruim vier jaar werkte en in 2010 nog terug kon komen naar zijn oude functie, dat hij er een leidinggevende functie had, dat hij er de rang van majoor behaalde en dat hij meermaals onderscheidingen ontving, kunnen, aldus de commissaris-generaal, verzoekers verklaringen als zou hij plotseling in 2010 zonder duidelijk aanwijsbare reden gevisieerd zijn door de federale dienst ORB-2 niet als aannemelijk beschouwd worden. In dit verband wordt ook gewezen op verzoekers verklaring dat Ramzan Kadyrov ook bij ORB-2 'zijn mensen' heeft geplaatst. Met betrekking tot verzoekers verklaarde vervolging door ORB-2 wordt in de bestreden beslissing gewezen op een inconsistentie in zijn verklaringen. Daarenboven wordt opgemerkt dat verzoeker van de enige documenten waarvan hij melding maakte en die verband zouden houden met zijn vervolging door ORB-2, met name twee convocaties van ORB-2 op zijn naam en deze van zijn broer, tot op heden noch (fax)kopies, noch de originelen heeft voorgelegd. De vaststelling dat verzoeker deze convocaties niet neerlegt, ondermijnt, zo luidt de bestreden beslissing, verder de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Betreffende de brandstichting in zijn huis door ORB-2 wordt vastgesteld dat verzoeker ook hiervan geen begin van bewijs neerlegt, hoewel er een interventie van de brandweer zou zijn geweest. Voorts wordt op basis van zijn verklaringen besloten dat verzoeker na zijn aankomst in België ruim onvoldoende pogingen heeft ondernomen om te weten te komen waarom hij plots werd gevisieerd door ORB-2. Dit gebrek aan pogingen om zich verder te informeren aangaande de problemen die geleid hebben tot zijn

vertrek, valt, zo wordt in de beslissing gesteld, niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Gelet op bovenstaande vaststellingen, dient, aldus de commissaris-generaal, besloten te worden dat verzoeker de door hem verklaarde problemen met ORB-2 niet aannemelijk maakt. Wat betreft verzoekers vrees voor represailles door de rebellen wordt in de beslissing opgemerkt dat verzoeker zelf aangaf dat hij, indien hij geen problemen met de autoriteiten zou hebben gekend –problemen die, zo voegt de commissaris-generaal eraan toe, niet aannemelijk worden geacht- zou kunnen rekenen op bescherming van zijn collega's bij de politiediensten. Bovendien dient, zo luidt de beslissing vervolgens, aangenomen te worden dat verzoeker in staat is om elders in de Russische Federatie een veilig verblijfsalternatief te vinden. Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de door hem en zijn gezin gevolgde reisroute naar België en de hierbij gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig zijn. Dienaangaande wordt ook gesteld dat het onaannemelijk is dat verzoeker als politieagent, met de wetenschap dat hij illegaal reisde en meerdere landsgrenzen diende te passeren, zich niet op de hoogte zou hebben gesteld van de reisroute en/of de beschikbaarheid van de nodige reisdocumenten, gelet op het grote risico dat hij liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole. Het Commissariaat-generaal merkt ook op dat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande zijn illegale binnenkomst in de Europese Unie zwaarwichtig is, dat de werkelijke omstandigheden van verzoekers reis hierdoor immers onbekend zijn en dat dit er ook op kan wijzen dat verzoeker reisdocumenten die hij bij zijn ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt. Hier moet, aldus het Commissariaat-generaal, des te zwaarder aan worden getild, nu verzoeker geen enkel officieel identiteitsdocument voorlegt. Voorts wordt gesteld dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn asielaanvraag kunnen, zo wordt tot slot geoordeeld, voorgaande conclusies niet wijzigen.

De bestreden beslissingen die het Commissariaat-generaal ten aanzien van tweede verzoekster en ten aanzien van derde en vierde verzoekster heeft genomen, is gestoeld op de vaststelling dat zij zich voor hun asielaanvraag op dezelfde problemen beroepen als eerste verzoeker, hun echtgenoot respectievelijk vader, in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat in hunnen hoofde evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit het administratief dossier blijkt dat er een ernstige inconsistentie is geslopen in de beweerde vervolging van eerste verzoeker door ORB-2, meer bepaald met betrekking tot het ogenblik dat hij voor het eerst met deze federale dienst in contact zou zijn gekomen. Tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker namelijk dat hij voor zijn aanhouding op 10 april 2010 nooit gemerkt had dat hij door ORB-2 geviseerd werd en dat hij voorheen nooit met hen in contact was gekomen (Administratief dossier eerste verzoeker en tweede verzoekster stuk 6a, gehoorverslag verzoeker CGVS 08/06/2011, p. 14). Tijdens het derde gehoor gaf verzoeker daarentegen aan dat medewerkers van ORB-2 in 2004 of 2005, ongeveer een half jaar nadat hij amnestie had gekregen, geprobeerd hadden om hem thuis te arresteren. Hij zou hen toen met zijn wapen hebben tegengehouden en hen met zijn attest van amnestie overtuigd hebben om hem niet mee te nemen (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 17/11/2011, p. 17-18). De stelling van verzoekers in hun verzoekschrift dat hun *“verklaringen (...) zeer gedetailleerd en coherent (waren) omtrent de essentiële elementen van hun asiolverhaal”* mist, zo merkt de Raad op, feitelijke grondslag. De vaststelling dat eerste verzoeker het incident van 2004-2005, dat mede aan de kern van zijn asielaanvraag raakt, met name zijn beweerde vervolging door ORB-2, en dat, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, een aanwijzing vormt dat ORB-2 hem na zijn amnestie nog viseerde, niet tijdens een eerder gehoor ter sprake bracht, en dat zijn verklaringen bijgevolg een manifeste tegenstrijdigheid vertonen met betrekking tot het eerste contact dat hij met ORB-2 zou hebben gehad, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het relaas van eerste verzoeker.

2.4. De Raad stelt vast dat eerste verzoeker ook inconsistente verklaringen aflegde aangaande de twee convocaties van ORB-2 op zijn naam en op die van zijn broer. Nadat hem eerder tijdens het eerste gehoor gevraagd was geweest om de betreffende stukken te bezorgen (AD eerste verzoeker en tweede

verzoekster stuk 9a, gehoorverslag verzoeker CGVS 04/04/2011, p. 4), verklaarde verzoeker tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij contact had opgenomen, maar dat de convocaties nog niet aangekomen waren (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster stuk 6a, gehoorverslag verzoeker CGVS 08/06/2011, p. 2). Tijdens het derde gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker daarentegen dat de convocaties waarschijnlijk werden weggegooid door zijn moeder of zijn broer (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 17/11/2011, p. 18). De huidige bewering van verzoekers in hun verzoekschrift, waarin ze herhalen dat ze de uitnodigingen van ORB-2 hebben ontvangen, maar deze spijtig genoeg niet kunnen voorleggen omdat ze ondertussen zijn verloren geraakt, “*deugdelijk verantwoord*” te hebben waarom zij de twee convocaties van ORB-2 niet kunnen voorleggen, mist aldus feitelijke grondslag en gaat niet op. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekers noch van de beweerde convocaties van ORB-2, noch van de beweerde brandstichting in hun huis door ORB-2, enig begin van bewijs neerleggen. Verzoekers geven, zo stelt de Raad vast, geen afdoende uitleg die het ontbreken van deze mogelijks belangrijke stavingsstukken zou kunnen verklaren of rechtvaardigen. Waar verzoekers erop wijzen dat het gegeven dat Cedoca, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, de brandstichting in hun huis niet kon verifiëren, niet meteen impliceert dat deze onwaar zou zijn, wijst de Raad erop dat het, gelet op de bewijslast die in asielzaken in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust, in de eerste plaats aan verzoekers toekomt om met alle mogelijke middelen de beweerde brandstichting in hun huis aan te tonen of aannemelijk te maken, waar zij echter, zo wordt vastgesteld, geheel in gebreke blijven. Het manifest ontbreken van enig begin van bewijs ter staving van hun beweerde vervolgingsproblemen, enerzijds met ORB-2 en anderzijds met de rebellen, ondermijnt, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, verder de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

2.5. Verzoekers opperen thans in hun verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal ten onrechte heeft besloten dat het niet aannemelijk zou zijn dat eerste verzoeker ‘plotseling’ in 2010 zonder duidelijk aanwijsbare reden werd gevisieerd door ORB-2. Zij verwijzen dienaangaande naar enkele rapporten van 2005, 2006 en 2007, waaruit volgens hen zou blijken dat in de praktijk de amnestieregeling niet in alle gevallen wordt nageleefd. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers de informatie waarop zij zich baseren niet aan hun verzoekschrift hebben toegevoegd, waardoor de juistheid ervan en van de analyse die verzoekers eraan verbinden, niet kan worden nagegaan. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het Tsjetsjeense politieregiment PPSM-2 (Patrouille-post dienst nr. 2) voor een zeer groot deel is samengesteld uit voormalige rebellen en de dienst onder de directe controle van president Ramzan Kadyrov staat, die voor de veiligheid van de ex-rebellen instaat door er persoonlijk garant voor te staan dat zij niet vervolgd zullen worden voor hun activiteiten als rebellen (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 26, Landeninformatie, antwoorddocument “*tch2011-078w*”, 13/09/2011). Verzoekers slagen er met hun betoog over de falende amnestieregeling, de corruptie en de geweldsincidenten in Tsjetsjenië niet in deze objectieve informatie te weerleggen. Uit de veelal warrige en inconsistente verklaringen die eerste verzoeker aflegde over zijn verleden bij de politie- en veiligheidsdiensten (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 17/11/2011, p. 3-13) en de enkele stukken die hij ter staving ervan neerlegde (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 25, Documenten), blijkt dat eerste verzoeker vanaf begin 2004, ongeveer twee maanden nadat hem amnestie werd verleend, afwisselend gewerkt heeft voor de recherche (MVD) en voor de veiligheidsdienst PPSM-2 (spetsnaz), waar hij begin 2010 nog actief zou zijn geweest en waar hij een leidinggevende functie zou hebben bekleed en meerdere onderscheidingen en de rang van majoor zou hebben behaald-, inzonderheid bij PPSM-2. De Raad acht het, gelet op de objectieve informatie en de verklaringen van eerste verzoeker allerminst aannemelijk en weinig waarschijnlijk dat hij in april 2010 plots gevisieerd en aangehouden zou zijn geweest door ORB-2, naar aanleiding van zijn rebellenactiviteiten in de periode van 1994 tot 1996 en van 2000 tot begin 2004, feiten die dus van minstens een zestal jaar voordien dateerden en waarvoor hem in 2004 al amnestie was verleend, na een officieel onderzoek door de veiligheidsdiensten. Gelet op zijn professionele ervaring en zijn benijdenswaardige carrière, inzonderheid bij PPSM-2, en de hiermee gepaard gaande persoonlijke garanties van president Kadyrov, kunnen de verklaringen van eerste verzoeker als zou ORB-2, waar Kadyrov, zo beweert hij, eveneens ‘zijn mensen’ zou hebben geplaatst, hem plotseling in 2010 zonder duidelijk aanwijsbare reden hebben gevisieerd, als niet aannemelijk worden beschouwd.

2.6. Van een asielzoeker mag een gedegen kennis worden verwacht van de aspecten van zijn relaas die van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven en die mede de aanleiding voor zijn vlucht vormden. De bewering dat eerste verzoeker omwille van zijn voormalige rebellenactiviteiten plotseling in april 2010 vastgehouden zou zijn geweest, is gestoeld op een louter vermoeden van verzoekers dat zij op generlei wijze weten hard te maken. Het blijft dus gissen naar de concrete reden

van verzoekers beweerde aanhouding en vasthouding in april 2010 door ORB-2. Van verzoekers mag nochtans worden verwacht dat zij over de aanleiding van de aanhouding van eerste verzoeker meer informatie konden verstrekken. De onwetendheid van verzoekers omtrent de concrete reden van de vervolging van eerste verzoeker door ORB-2, nochtans de kern van hun asielrelaas, zet de geloofwaardigheid van hun relaas verder op de helling.

2.7. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. Eerste verzoeker liet, zo werd *in casu* door het Commissariaat-generaal vastgesteld, na om na zijn aankomst in België ernstige pogingen te ondernemen om alsnog te weten te komen waarom hij plots in april 2010 door ORB-2 werd geïnterviewd. Hij zou, in een poging om meer te weten te komen over de reden van zijn vervolging, enkel en alleen bij zijn kennis U. hebben geïnformeerd, maar toen bleek dat die niet veel wist, zou hij hebben nagelaten laatstgenoemde te vragen of hij hier verder navraag naar kon doen (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster stuk 6a, gehoorverslag verzoeker CGVS 08/06/2011, p. 14). Zijn algemene uitleg hiervoor, met name dat U. het toch niet kan weten (*Ibid.*, p. 14), kan, zoals de commissaris-generaal terecht stelde, bezwaarlijk als afdoende reden voor zijn verzuim worden beschouwd en rechtvaardigt dan ook geenszins zijn verzuim. Verzoekers slagen er thans niet in de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat eerste verzoeker onvoldoende pogingen heeft ondernomen om zich vanuit België omstandig naar zijn vervolgingsproblemen te informeren, te weerleggen. Zij brengen er niets concreet tegen in en beperken zich tot het herhalen van de stelling dat het feit dat eerste verzoeker niet officieel werd aangehouden, verklaart waarom er quasi onmogelijk kan worden nagegaan waarom verzoeker werd geïnterviewd. Die veronderstelling is, gelet op verzoekers specifieke situatie, met name het feit dat hij een gedecoreerd politieofficier is met een lange staat van dienst en een bevelvoerende functie, geenszins bevredigend. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker sinds zijn aankomst in België geen enkele poging heeft ondernomen om uit te zoeken of hij in zijn land van herkomst al dan niet officieel gezocht wordt en of er wordt nagegaan waar hij zich actueel bevindt (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 17/11/2011, p. 15). Eerste verzoeker heeft, afgezien van U., niemand aangesproken om hierover meer te weten te komen en ondernam geen initiatieven via bijvoorbeeld het internet of briefwisseling (*Ibid.*, p. 15). De pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat eerste verzoeker onvoldoende pogingen heeft ondernomen om zich verder te informeren aangaande de problemen die tot zijn vertrek zouden hebben geleid, blijft bijgevolg gehandhaafd. Dit gebrek aan pogingen valt, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, geenszins te rijmen met verzoekers verklaarde vrees voor vervolging.

2.8. Verzoekers herhalen thans in hun verzoekschrift niet alleen ORB-2 te vrezen, doch tevens een gegronde vrees te hebben voor represailles vanwege de rebellen, een vrees welke gebaseerd blijkt op dreigtelefoons die eerste verzoeker in 2007 zou hebben ontvangen, op de aanslag van 18 juni 2008 waarbij strijders het op zijn leven gemunt hadden en op de bezoeken die zijn vrouw, thans tweede verzoekster, in 2009 zou hebben gekregen en waarbij haar zou zijn gevraagd eerste verzoeker visueel te beschrijven (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster stuk 9a, gehoorverslag verzoeker CGVS 04/04/2011, p. 8-9). Verzoekers beweren voor die vervolgingsproblemen "niet" te "kunnen rekenen op de bescherming van de politie" (Verzoekschrift, p. 5). Eerste verzoeker zou de verscheidene incidenten met de rebellen in de periode 2007-2009 aan zijn collega's bij de politie gemeld hebben, maar deze zouden niets hebben ondernomen en hem enkel aangemaand hebben voorzichtiger te zijn (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster stuk 6a, gehoorverslag verzoeker CGVS 08/06/2011, p. 13). Aan de commissaris-generaal verklaarde eerste verzoeker dat indien hij geen problemen zou hebben met de autoriteiten, hij voor zijn problemen met de rebellen zou kunnen rekenen op de bescherming van zijn collega's bij de politie en bij de speciale diensten (*Ibid.*, p. 13). Dit in acht genomen en gelet op het feit dat uit de overige verklaringen van eerste verzoeker nergens blijkt dat hij in de periode vanaf medio 2004, meer bepaald na de beweerde mislukte arrestatie door ORB-2, tot 10 april 2010, de dag dat ORB-2 opnieuw bij hem thuis zou zijn binnengevallen en hem gearresteerd zou hebben, concrete problemen zou hebben gekend met de autoriteiten –het tegendeel wordt door verzoekers, zo stelt de Raad vast, immers niet beweerd, laat staan bewezen-, acht de Raad het weinig aannemelijk en hoogst onwaarschijnlijk dat de autoriteiten, in de eerste plaats zijn collega's bij de politie- en veiligheidsdiensten, eerste verzoeker, inzonderheid gelet op zijn rijzende carrière binnen die diensten, met betrekking tot zijn beweerde problemen met rebellen in 2007, 2008 en 2009 niet hadden willen of kunnen beschermen.

2.9. Op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in

dat deel van het land blijft. Waar verzoekers onder verwijzing naar een “*position paper*” van UNHCR (Verzoekschrift, p. 5), opperen dat er geen realistische mogelijkheid bestaat om voor de problemen met de rebellen elders in de Russische Federatie een veilig verblijfsalternatief te vinden, merkt de Raad op dat de juistheid van de informatie van UNHCR waarnaar zij verwijzen niet kan worden nagegaan doordat zij nalieten het betreffende rapport in bijlage bij te voegen. Verder dringt zich de vaststelling op dat het rapport van 2004 zou dateren, zodat hieruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat de situatie *anno* 2009 of *anno* 2012 in de Russische Federatie niet zou hebben toelaten om zich voor hun problemen met de rebellen elders te vestigen. Het feit dat UNHCR nog geen nieuwe “*position paper*” zou hebben gepubliceerd, impliceert, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken voor te houden, geenszins dat de situatie inzake interne vluchialternatieven in de Russische Federatie nog steeds dezelfde zou zijn als in 2004. De Raad stelt trouwens vast dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk bevestigde dat het geen probleem is om elders in de Russische Federatie te gaan wonen, op voorwaarde dat de rebellen hem niet kunnen vinden (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 17/11/2011, p. 19). De Raad merkt op dat verzoekers niet in het minst verhelderen hoe de rebellen hen zo makkelijk zouden kunnen vinden. Gelet op eerste verzoekers ervaring als politieofficier bij PPSM-2 en bij de recherche, afdeling banditisme en terrorisme, kon, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, van hen toch worden verwacht enige uitleg hierover te kunnen verschaffen.

2.10. In tegenstelling tot wat verzoekers op algemene wijze beweren, kan uit de moorden gepleegd op enkele personen met een hoog profiel, zoals Budanov, Yamadayev en Baysarov, niet zonder meer worden afgeleid dat hun vrees voor vervolging gegrond is. Immers, verzoekers tonen geenszins aan en maken allerm minst aannemelijk dat hun vervolgingsproblemen gerelateerd zouden zijn aan de problemen die voornoemde personen zouden hebben gekend. Verzoekers wijzen voorts zeer algemeen naar een rapport van 2007 inzake corruptie binnen de Tsjetsjeense samenleving, zonder deze verouderde informatie ook maar enigszins aan de door hen ingeroepen problematiek te verbinden.

2.11. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. De Raad stelt vast dat verzoekers niets inbrengen tegen de pertinente motieven uit de bestreden beslissingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van hun beweerde illegale binnenkomst in de Europese Unie en de daarbij gebruikte documenten. De Raad beaamt echter deze motieven en de nefaste invloed ervan op de geloofwaardigheid van de aangevoerde vrees voor vervolging.

2.12. Verzoekers laten de overwegingen uit de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen neergelegde documenten eveneens ongemoeid, zodat deze pertinente motieven onverminderd gehandhaafd blijven, en de Raad maakt hen tot de zijne.

2.13. De Raad stelt vast dat verzoekers geen specifieke elementen aanbrenge n met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Nochtans vragen zij *in fine* van hun verzoekschrift om hen deze toe te kennen. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun asielrelaas, kunnen zij zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Met de algemene verwijzing naar enkele verouderde rapporten van 2007 over de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en illegale detentiecentra, en het ongedateerde rapport over de in de media gerapporteerde geweldsincidenten tussen militanten en veiligheidsgroepen –rapporten waarvan de juistheid niet kan worden nagegaan aangezien verzoekers deze niet aan hun verzoekschrift toevoegden- tonen verzoekers niet in concreto aan dat er actueel in Tsjetsjenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN